Woorden

Renee zou het verschrikkelijk vervelend hebben gevonden dat jullie al die moeite hebben moeten nemen om speciaal voor haar hier te te zijn. Ze wilde zich namelijk niet opdringen of beslag leggen op je tijd.

Zo sprak ik haar afgelopen zaterdag, een dag voor ze stierf, in het ziekenhuis. Ze drukte me op het hart dat het niet nodig was om langs te komen. Er was immers niets aan de hand.

Laten we daarom hier bijeen zijn voor ons zelf en voor elkaar, om stil te staan bij wie Renee was en hoe de toekomst zonder haar eruit ziet.

Vergis je niet, ze zou erg van vandaag genoten hebben. Ze vond het heerlijk om in gezelschap van vrienden en familie te verkeren. Ik neem aan dat ik niet alleen voor mijzelf spreek wanneer ik zeg dat wij ook van haar genoten.

Renee had immers de gave om mensen op hun gemak te stellen en in haar armen te sluiten. Ze kon vaak met een griezellige nauwkeurigheid peilen hoe jij je voelde en de woorden vinden om dat te versterken of te verzachten.

Iedereen merkte dat. Het kwam vaak voor dat een onbekende haar aansprak om een babbeltje te maken. Zomaar uit het niets. Zo heb ik een keer met haar gelunched toen een wat oudere dame kwam vertellen dat het eten hier zo lekker was en dat ze er erg graag kwam.

Renee begreep nooit waardoor mensen haar zo graag aanspraken. Ik denk dat iedereen hier wel een gevoel heeft waarom dat is.

Renee kon ontzettend genieten van het gezelschap van andere. Maar ze genoot pas echt van kinderen. Buurtkinderen, nichtjes, neefjes en in het bijzonder haar kleinkinderen. Kinderen herkende in haar een kameraadje waar ze fijn mee konden spelen. Iemand die altijd lekker gek deed. Eigenlijk een groot kind.

Vaak was ze zelf de grootste deugniet. Niet lang geleden had Sophie een nieuw liedje geleerd. Toen we op een avond met de hele familie bij oma & oma op bezoek waren zongen wij het liedje. Renee had de lachers van de kinderen op haar hand door het liedje steeds te zingen en iedere keer harder en harder op de tafel te slaan.

Renee was ontzettend eigenwijs, koppig en trots. Ze werd niet graag verteld wat ze moest doen. Als je het toch probeerde dan gooide ze met gemak de kont tegen de krib.

Het was die koppigheid en trots dat maakte dat Renee haar toenemende gebreken verbloemde. Ze ging de afgelopen jaren steeds moeilijker lopen. Ze maskeerde dat door de "interessante" omgeving eens goed te bekijken.

Die koppigheid en angst, maakte dat ze maar moeilijk naar het ziekenhuis wilde. Begrijpelijk, ze had haar eigen moeder immers in het ziekenhuis zien aftakelen. Dat wilde ze zelf absoluut niet.

Als twee davids tegen Goliath heeft Ria met de hulp van Tineke Renee eerder dit jaar doodziek toch nog naar het ziekenhuis gekregen. Aldaar werd ze een maagbloeding geconstateerd. Met de nodige inspanningen hebben de doktoren haar kunnen oplappen.

Maar nadat ze in het ziekenhuis ternauwernood aan de dood was ontsnapt, werd ze nooit meer de oude. Het verbloemen kostte steeds meer moeite, ze was constant moe, ze was op.

Ze had dan ook deze keer aangegeven niet gereanimeerd te willen worden. Iets waar de artsen en verpleegkundigen van op de hoogte waren toen ze afgelopen zondag niet aanspreekbaar werd aangetroffen. Wij snelde ons naar het ziekenhuis en hebben kunnen zien hoe ze haar laatste adem uitblies, omringt door de mensen waarvan ze hield.

Renee had graag dat vandaag een vrolijke dag zou zijn. Getuigen ook de muziek die we hebben gehoord toen we vandaag binnen kwamen. Ik ben dan ook niet verdrietig vandaag afscheid te nemen van Renee. Ze heeft een mooi en vol leven geleid.

Nee, Ik ben verdriet om wat Renee allemaal moet missen. Om wat ze niet meer mee gaat maken. Om wat ze niet meer kan zeggen. Maar ik denk dat ik weet wat ze nog graag zou willen zeggen als ze nog geleefd had.

• Ongeboren kind: Kom maar bij oma op schoot.

• Sophie: Nog een keer dan.

• Marlies: Dank je wel.

• Joost: Jij mag er ook zijn.

• Lars: Je hoeft niet de hele wereld op je schouders te dragen.

• Femke: Ik ben trots op je.

• Ria: Sorry dat ik zo koppig was, het is goed zo.